

Arrest

nr. 98 164 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LAKHAL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Nepalees staatsburger en behoort u tot de kaste van de Chhettri. U bent afkomstig uit Kapan VDC (Village Development Committee), ward 8, Bagmati in het Kathmandu district. In 2060 (Nepalese kalender, stemt overeen met 2003/2004 volgens de Gregoriaanse kalender) werd u door enkele Maoïsten ontvoerd omdat ze u als lid van de Nepali Congress Party ervan verdachten voor de regering te werken en informatie door te geven. Omdat de Maoïsten geen enkel bewijs tegen u hadden, werd u onder druk van de lokale bevolking na twee dagen vrijgelaten. U werd sindsdien gevisiseerd door de Maoïsten. U werd de meest gezochte persoon. Na uw vrijlating moest u donaties aan de Maoïsten betalen. Wanneer u het geld niet had, mocht u ook rijst geven. In december 2010 reisde u met een geldig visum naar het Verenigd Koninkrijk. Hoewel uw visum

geldig was tot 9 juni 2011, keerde u na 15 dagen terug naar Nepal. U vond het immers niet leuk in het Verenigd Koninkrijk en uw vader was ziek. Terug in Nepal, richtte u in uw dorp samen met nog enkele anderen een buurt-ontwikkelingscomité op. Dit comité zet zich op verschillende vlakken in om van jullie dorp een aangename leefomgeving te maken. Het is een onafhankelijke organisatie en zetelt mensen die lid zijn van verschillende politieke partijen. Jullie besloten in het belang van jullie dorp dat het beter was om een straat te verbreden. Hiervoor moesten wel een aantal eigenaars langs het gebied een stuk grond afstaan. Eén van hen was R. R., een Maoïst. Hij ging hiermee niet akkoord en op 1 september 2011 kwam het tot een ruzie waarbij u door hem en andere Maoïsten werd aangevallen. U raakte hierbij gewond en ging voor verzorging naar het ziekenhuis. Diezelfde avond kwamen leden van de YCL (Young Communist League) naar uw huis en bedreigden uw ouders. Uw ouders lieten u weten niet terug naar huis te mogen komen. U verbleef sindsdien bij vrienden. Gedurende anderhalve maand kwam de YCL elke dag bij uw ouders. Uw vader, met wie u telefonisch contact had, adviseerde u om niet meer terug te keren en te vluchten. Op 28 september 2011 trok u van Nepal met de bus naar Delhi. U verbleef er ongeveer drie maanden. Vanuit Delhi vloog u, in het bezit van een (ver)vals(t) paspoort, naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u verder naar België, waar u op 19 december 2011 aankwam. Een dag later, op 20 december 2011 vroeg u in België asiel aan. U stelt bij een terugkeer Maobadi te vrezen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw citizenshipcard; uw huwelijksakte; een geboorte-attest; uw lidkaart van de Nepali Congress Party; twee attesten van het buurt-ontwikkelingscomité (d.d. 14/12/2008; 27 maart 2012 en 20/12/2008; 2 april 2012) waarin vermeld staat wat het comité reeds verwezenlijkt heeft, dat u medewerker bent van het comité, dat u betrokken was bij de wegenwerken van Kharibot Salmidol en dat u daardoor problemen kreeg met Maobadi, uitgereikt in Kapan,; een brief van de Nepali Congress Party waarin wordt vermeld dat u actief lid bent van de partij en dat u als gevolg van problemen met de Maobadi het land heeft moeten verlaten, uitgereikt in Kapan op 20/12/2008 (2 april 2012); een attest van de VDC Kapan (d.d. 01/06/2008; 18 september 2011) waarin omschreven wordt dat u bij werken aan een weg problemen kreeg met de Maobadi; een verklaring van getuigen die bevestigen dat uw problemen met Maobadi waar zijn; en ziekenhuisattesten waarin vermeld staat dat u werd behandeld aan verwondingen opgelopen in een gevecht met Maobadi op 15/05/2008 (1 september 2011), uitgereikt diezelfde dag in Kathmandu.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Zo dient te worden vastgesteld dat u heeft getracht de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden. U beweerde aanvankelijk op het Commissariaat-generaal ergens rond juli 2011 uw eigen Nepalees paspoort verloren te hebben aan de Chinese grens. U stelde nooit met dat paspoort gereisd te hebben en nooit een visum aangevraagd te hebben voor dit paspoort (CGVS, p.9-10). Pas na confrontatie met de informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt en waarin wordt vermeld dat aan u een geldig visum werd uitgereikt voor de periode van 9 december 2010 tot 9 juni 2011, gaf u toe een visum te hebben verkregen en ook effectief 15 dagen in het Verenigd Koninkrijk te hebben doorgebracht in de periode december 2010 - januari 2011 (CGVS, p. 23). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.

Hieraan kan worden toegevoegd dat u geen enkel begin van bewijs (zoals reisdocumenten) aanbracht van uw beweerde terugkeer naar Nepal in januari 2011. Gelet op uw gebrekkige algemene geloofwaardigheid alsook gelet op voorgaande vaststelling, komt ook de geloofwaardigheid van de (omstandigheden van) uw beweerde vertrek uit Nepal in september 2011 op de helling te staan. Dit blijkt tevens uit het feit dat uw verklaringen aangaande de door u beweerde gevolgde reisweg van Nepal naar België geenszins aannemelijk zijn. Zo verklaarde u vanuit Kathmandu (Nepal) met de bus naar Delhi (India) te zijn gereisd, van daar met het vliegtuig naar Turkije te zijn gevlogen om vervolgens

met de wagen door te reizen naar België (CGVS, p. 14-15). U kreeg hiervoor de hulp van een smokkelaar. U verklaarde met een vals Indisch paspoort te hebben gereisd. U kon evenwel maar een beperkt aantal details geven over de identiteitsgegevens vermeld in dit vals paspoort. Zo wist u niet zeker onder welke naam u reisde en kende u niet de geboortedatum en –plaats vermeld in dit paspoort. U kon ook niet zeggen wat uw adres was volgens dit paspoort. U wist wel dat het paspoort een visum voor Turkije bevatte, maar niet welk soort visum. U dacht dat het een toeristenvisum was, maar ook dit bent u niet zeker. U verklaarde het paspoort nooit goed te hebben gezien omdat u het paspoort enkel kreeg tijdens de controles en het dan terug moest afgeven (CGVS, p. 10). Dat u niet op hoogte was van bovenstaande gegevens, kan echter moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Gelet op het risico kan aldus verwacht worden dat u meer details zou kunnen verstrekken over de door u gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijs kan aanbrengen van uw beweerdde reisroute van Nepal naar België (CGVS, p. 11).

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door het feit dat u weinig consistente verklaringen aflegt betreffende uw problemen in Nepal. U stelde aanvankelijk meermaals dat uw problemen sinds 2060 (2003/2004) begonnen. Na uw ontvoering toen werd u meermaals bedreigd, steeds in de gaten gehouden en werd u zelfs de meest gezochte persoon (CGVS, p.18-19 en p.22). Gevraagd waarom u - hoewel u al sinds 2060 (2003/2004) ernstige problemen had - nog zo lang in Nepal bleef, kwam u niet verder dan te stellen dat u geïsoleerd werd als de meest gezochte persoon en dat u in het oog werd gehouden maar niet werd gevonden (CGVS, p.19). Dat de Maoïsten u niet zouden vinden in al die jaren is weinig geloofwaardig. U stelde immers vanaf uw geboorte steeds op dezelfde plek gewoond te hebben (CGVS, p.3). U stelde uiteindelijk uw verklaringen bij en beweerde dat uw problemen in de periode 2060 (2003/2004) en 1 september 2011 enkel bestonden uit het feit dat de Maobadi u donaties vroegen (CGVS, p.23).

Wat betreft de aanval van enkele Maobadi op 1 september 2011, verklaarde u dat de Maobadi de onteigening van R. R. slechts gebruikten als aanleiding of excuus om u aan te vallen. Maobadi zouden u al veel langer viseren en dit als gevolg van uw lidmaatschap tot de Nepali Congress Party (CGVS, p.18-19). Uw problemen met de Maobadi zouden terug gaan tot 2060 (2003/2004) toen u door de Maobadi werd ontvoerd omdat ze u ervan verdachten als geheim agent voor de regering te werken (CGVS, p. 11-12). U legde evenwel slecht weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot uw bewering dat het conflict dat u in 2011 had met de Maobadi gelinkt is aan uw lidmaatschap van de Nepali Congress Party. Zo is het opmerkelijk dat uit uw verklaringen blijkt dat u na die ontvoering in 2060 (2003/2004) en tot de aanval van 1 september 2011 geen noemenswaardige problemen had met de Maobadi. U verklaarde weliswaar dat de Maobadi u om donaties kwamen vragen. (CGVS, p. 22-23). Met betrekking tot deze verzoeken om donaties vanwege de Maoïsten moet evenwel worden opgemerkt dat zogenaamde “open donatiecampagnes” regelmatig gehouden worden door Maoïsten in Nepal. Volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal gaan dergelijke donatieverzoeken maar zelden gepaard met gewelddadige afpersing. Bovendien worden vaak absurd hoge bedragen geëist, maar blijkt dat er nog stevig onderhandeld kan worden en dat de Maoïsten reeds tevreden zijn met bescheiden giften. Dit blijkt ook uit uw verklaringen waarin u stelt dat, indien u de donaties niet kon betalen, u ook voedingswaren zoals rijst en linzen mocht geven (CGVS, p. 22-23). Hieruit blijkt dan ook dat u in die periode geen ernstige conflicten had met de Maobadi als gevolg van uw lidmaatschap bij de Nepali Congress Party.

Dat de problemen met de Maobadi in die periode voor het conflict van 1 september 2011 niet zwaarwichtig waren, blijkt ook uit het feit dat u, ondanks dat u naliert om in het Verenigd Koninkrijk asiel aan te vragen toen u er in december 2010-januari 2011 was en nadien vrijwillig naar Nepal terugkeerde (CGVS, p. 24). Dat u er geen asiel aanvraagde, is een houding waaruit blijkt dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie had, noch een reëel risico liep op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangezien u bijna acht jaar lang geen expliciete conflicten had met de Maobadi als gevolg van uw politieke ideologie, is het weinig waarschijnlijk dat ze u na acht jaar toch zouden bedreigen omwille van uw lidmaatschap bij de Nepali Congress Party.

Verder is het niet aannemelijk dat hoewel er in uw dorp nog verschillende anderen lid zijn van de Nepali Congress Party en zij bovendien een hogere functie hebben binnen de partij, u de enige bent die geïsoleerd werd door de Maobadi. Uw verklaring hiervoor – conflicten vinden altijd plaats op de laagste niveaus (CGVS, p. 19) – is niet logisch en weinig aannemelijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw problemen in september 2011 met enkele Maobadi zijn ingegeven door uw politieke voorkeur.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet elders zou kunnen vestigen om aan uw problemen met R. R. en enkele Maoïsten te kunnen ontsnappen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u enkel problemen kende met de Maobadi uit uw dorp (CGVS, p.22). U stelde echter nergens anders in Nepal te kunnen wonen omdat Maoïsten overal sterke netwerken hebben en ze mogelijks over u verteld hebben waarop u wel gevonden zou worden (CGVS, p. 22). Dergelijke verklaring is echter louter hypothetisch en bijgevolg onafdoende om een veilig intern vluchtalternatief voor u a priori uit te sluiten.

Tot slot is het opmerkelijk dat u bij uw laatste contact hier in België met uw vader – die nog steeds in Kapan woont – niet in detail vroeg hoe de situatie met de Maobadi in uw dorp nu is. Hij vertelde u wel dat Maobadi niet meer dreigden, maar wel af en toe naar u kwamen vragen. U wist evenwel niet wat ze precies zeiden, noch wist u hoe vaak ze precies gekomen waren. Evenmin kon u zeggen hoelang het was geleden dat ze nog waren gekomen (CGVS, p. 21). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immer redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is in kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uw documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, uw burgerlijke staat, uw betrokkenheid bij een buurt-ontwikkelingscomité en uw politieke voorkeur worden hier niet betwist. Uit uw medisch attest blijkt dat u verwondingen heeft opgelopen op 1 september 2011 door een conflict met Maobadi. Er dient echter te worden opgemerkt dat een attest van een geneesheer slechts een weergave is van medische vaststellingen en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Wat betreft de documenten (van het buurt-ontwikkelingscomité, van de VDC en van uw partij) waarin uw problemen genoemd worden dient vooreerst opgemerkt te worden dat documenten van organisaties/partijen waarvan u zelf één van de oprichters bent (u bent medeoprichter van het buurt-ontwikkelingscomité) of lid bent (u bent lid van Nepali Congress Party) niet weerhouden kunnen worden als objectieve bron (CGVS, p.13). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat elk Nepalees document kan verkrijgen door fraude.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad wijst erop dat waar de verzoekende partij een vordering tot schorsing wenst in te stellen, artikel 39/2 §1 *juncto* 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) stelt dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen mogen worden uitgevoerd.

Het hoger beroep voor de Raad die zetelt in volle rechtsmacht is bijgevolg van rechtswege schorsend voor de duur van het beroep.

2.2. De verzoekende partij voert tevens de schending aan van de motiveringplicht en zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inzake de beslissing van 7 februari 2012 waarin de regularisatieaanvraag in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geweigerd werd en de beslissing van 22 februari 2012, die een bevel om het grondgebied te verlaten bevat (bijlage 13).

De Raad wijst erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (W. Lambrechts, "De

inleiding van de vordering en sancties betreffende de vormvoorschriften “, in *Zorgvuldig en milieubewust besturen*”, 45.). De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft, waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in één zelfde geding worden onderzocht (W. Lambrechts, “*De vordering tot nietigverklaring met dubbel of meervoudig voorwerp*” (noot onder R.v.St., Appermont, nr. 20.835, 23 december 1980, R.W. 1980-1981, 1831). Wanneer de verzoeker meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en de Raad van State oordeelt dat er onvoldoende samenhang tussen die beslissingen bestaat, zal in de regel het beroep alleen ontvankelijk verklaard worden ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handelingen (R. Stevens, Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, het procesverloop, die Keure, 2007, nr. 92-100 en de er geciteerde rechtspraak).

De Memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat het de *“uitdrukkelijke wil is van de regering dat de procedure die geldt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State (...) De procedure die geldt voor de Raad van State geldt als een vorm van gemeenrechtelijke procedure (en) heeft bovendien als voordeel dat voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren kan worden teruggegrepen naar die van de Raad van State”* Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 51K2479/001, 118).

De Raad stelt vast dat er op een asielaanvraag en een regularisatieaanvraag onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn en zij op verschillende feitelijke gegevens steunen. Derhalve is er geen reden om het beroep in deze zaken samen te behandelen. Het beroep tegen de weigering van regularisatie dd. 7 februari 2012, aan verzoeker betekend op 22 februari 2012 is onontvankelijk.

2.3. Verzoekende partij duidt “*de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Migratie – en Asielbeleid*” aan als verwerende partij.

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). De in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij kan niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze de enige verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9/3, 9bis, 39/2, 39/82, 48/3 en 48/4, 62 en 63 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel, gelijkheidsbeginsel, de hoorplicht en de motiveringsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet

voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vangt haar middel aan met een theoretische bespreking van de motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat een louter theoretische omschrijving van een juridisch begrip, zoals de motiveringsplicht, niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn. De verzoekende partij dient met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad stelt bovendien vast dat alle verdere argumenten, met name de beweerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht niet *in concreto* de pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. De verzoekende partij vergenoegt zich ermee om voor elke beweerde schending van voornoemde beginselen een loutere theoretische omschrijving te geven van deze juridische begrippen. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft.

De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring en schorsing van de weigering van regularisatie dd. 7 februari 2012, aan verzoeker betekend op 22 februari 2012, is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS